

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.492/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. B. E. pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (tartózkodási helye: címe - címe) felperesnek, a dr. Görömbei Zoltán (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.21.018/2012/34. számú ítélete ellen a felperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett és 39. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 17 500 (tizenhétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget. A felperes pártfogó ügyvédjének a díját és a feljegyzett 28 000 (huszonnyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperest előzetes letartóztatottként tartották fogva az alperesnél 2011. június hónapban. Utóbb a felperest a bíróság jogerős ítéletével hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetésre ítélte, jelenleg ezt a büntetését tölti.

A felperes 2011. június hó 8. napján az alperes belső egészségügyi szolgálatánál egészségügyi vizsgálaton jelent meg a kézfején található viszkető kiütések miatt. Egészségügyi vizsgálatát orvos végezte, aki a felperes személyes vizsgálata alapján a „viszket a bal oldali kéz ujjai között” valamint a „kézfejében, ujjakon apró szoliter pöttyök” tünetek rögzítése mellett a rühesség diagnózisát állította fel, valamint az annak kezelésére irányadó gyógyszeres terápiát irányzott elő és elkülönítési javaslatot tett.

A felperest még aznap a 68-as számú elkülönítő zárkában helyezték el, ahol június hó 14. napjáig egyedül tartózkodott. Június hó 8. napján a civil ruházatát fertőtlenítési céllal az alperes mosodájának adták át, és őt - mivel segélyruházat a méretében nem állt

rendelkezésre - az elítélteknél alkalmazott formaruházattal látták el, amit az elkülönítésének időtartama és június hó 14. napi külső bőrgyógyászati vizsgálat alatt viselt. 2011. június hó 9. napján a felperes kontroll vizsgálaton jelent meg az alperes belső egészségügyi szolgálatánál, vizsgálatát ugyanaz az orvos végezte, míg a június hó 10. napi kontrollt másik orvos, aki a személyes vizsgálat alapján maga is a rühességre jellemző viszkető kiütéseket tapasztalta a felperes kézfején, és szintén a rühesség diagnózisát állította fel. A gyógyszeres terápia fenntartása mellett elrendelte továbbá a felperes külső bőrgyógyászati szakvizsgálatát azzal, hogy „visszatérő utricariái kapcsán kérjük szakvizsgálatát; takarítást követően kezén halmozottan jelentkeztek vonalas excoriációk, melyre antiscab. kezelést kapott; panaszai csökkentek."

A felperes külső bőrgyógyászati szakvizsgálatára 2011. június hó 14. napján került sor a fogvatartási helyhez közeli Egészségügyi Járóbeteg Központ ..... Bőrgyógyászatán (..... utca). Ekkor anamnézisként rögzítésre került, hogy egyéb ismert betegsége nincs, és a jelen panaszok megjelölés alatt leírták, hogy kézfejekén kiütéseket észlel, viszketésről nem panaszkodik. A felperes adott időben észlelt tüneteinek vizsgálata alapján dyshidrosis került diagnosztizálásra annak feltüntetésével, hogy tünetei jelenleg nem fertőzőek. Ezen a napon az alperes belső egészségügyi szolgálata rögzítette a külső bőrgyógyászati szakvizsgálat eredményét és azt, hogy egészségügyi elkülönítése nem szükséges, amire figyelemmel a felperest az elkülönítő zárkából áthelyezték.

A 2011. június hó 9. napi és a fentiekben körülírt egészségügyi vizsgálat során rögzítették, hogy a felperes magatartása tiszteletlen, fenyegetőző, s az emelt hangnemben való beszédét többszöri felszólításra sem fejezte be. Az adott viselkedés miatt vele szemben fegyelmi eljárás indult, melynek során a június hó 15. napján tartott személyes meghallgatáson azt nyilatkozta, hogy jogosan beszéltem tiszteletlenül az egészségügyi személyzettel. Az alperes a június hó 23. napján kelt elsőfokú fegyelmi határozatában tiszteletlen magatartás fegyelmi vétségének megállapítása mellett feddés fegyelmi fenytést alkalmazott a felperessel szemben, majd a felperes által előterjesztett panasz folytán eljárás intézeti parancsnok a június hó 28. napján kelt másodfokú fegyelmi határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, megállapítva, hogy az elsőfokú fegyelmi eljárás jogszerű volt, a fenytés mértéke pedig arányban áll az elkövetett fegyelmi vétséggel.

A felperes kártérítési igényét a perindítást megelőzően az alperessel szemben érvényesítette, és a kártérítési igényét elutasító határozat kézhezvételétől számított 30 napon belül a bírósághoz benyújtott keresetében az alperest 350 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni, mert

1. nem részesült megfelelő orvosi ellátásban,
2. indokolatlanul került sor az elkülönítésére,
3. annak során nem részesült megfelelő elhelyezésben,
4. és azalatt formaruha viselésére kényszerült, amiben szállították külső egészségügyi szolgálatra is,
5. indokolatlanul részesítették fenytésben.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 34. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 35 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket és az állam által előlegezett költséget az állam viseli, ahogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját is azzal, hogy az elsőfokú eljárásban a pertárgyérték 350 000 Ft volt, a felperes pedig teljes mértékben pervesztessé vált.

Határozatának indokolása szerint felperes által követelt nem vagyoni kártérítés konjunktív feltételei:

1. a személyiségi jogsértésben manifesztálódó jogellenes károkozó magatartás,
2. az immateriális hátrányban manifesztálódó kár,
3. a károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggés, és
4. a károkozó oldalán fennálló felróhatóság.

A fogvatartott a fogvatartásának időtartamára a büntetés-végrehajtási szervvel büntetés-végrehajtási jogviszonyba kerül, melynek során az őt egyébiránt megillető jogok annyiban módosulnak a büntetés-végrehajtás céljából is, amilyen mértékben azt az irányadó jogszabályok rendelkezése megengedi és amilyen mértékben az elkerülhetetlen. Így például módosul a fogvatartottaknak az egészségügyi ellátáshoz fűződő joga, melynek speciális szabályait a fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 5/1998. (III. 6.) IM rendelet szabályai rögzítik, valamint szünetel a fogvatartás időtartama alatt a tartózkodási hely megválasztásához fűződő jog (ezen belül nem csak azt nem választhatja meg a fogvatartott, hogy, hol kívánja letölteni a büntetését, de azt sem határozhatja meg, hogy az intézetben belül milyen és melyik zárkában kíván tartózkodni), viszont ezzel összefüggésben egy speciális joga keletkezik, nevezetesen a Bv. tvr. 36. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti a higiéniai feltételeknek megfelelő egészséges elhelyezéshez fűződő jog.

A fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 5/1998. (III. 6.) IM rendelet 1. §-ának (4) bekezdése alapján a büntetések és intézkedések végrehajtása során a fogvatartott egészségi állapotának megfelelő gyógyító-megelőző ellátását elsősorban a fogvatartó BV. Intézet biztosítja, és a fogvatartott ezt az ellátást köteles igénybe venni. A rendelet 1. §-ának (6) bekezdése szerint, amennyiben a fogvatartott megfelelő egészségügyi ellátása a büntetés-végrehajtási szervezet keretein belül nem lehetséges, a BV. Intézet orvosa gondoskodik arról, hogy a fogvatartott nem a büntetés-végrehajtási szervezet kezelésében lévő egészségügyi intézményben részesüljön megfelelő ellátásban. A rendelet 12. §-ának (3) bekezdése alapján pusztán a sürgős orvosi ellátásra szoruló fogvatartott egészségügyi intézménybe történő szállítása nem tagadható meg és nem halasztható el.

A rendelet 16. §-ának (1) bekezdése értelmében, amennyiben a fogvatartott olyan szakorvosi ellátásra szorul, amely a BV. Intézetben nem biztosítható, a BV. orvos a fogvatartottat a területileg illetékes egészségügyi intézmény járóbeteg- szakrendelésére is beutalhatja. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése alapján a fogvatartottat egészségügyi intézmény járóbeteg-szakrendelésére kell beutalni, ha a kivizsgálása, gyógykezelése a BV. Intézetben nem biztosítható, a BV. egészségügyi intézetbe utalása a távolság miatt aránytalanul nagy költséget jelentene, a BV. egészségügyi intézetben a

szakvizsgálat és gyógykezelés nem végezhető el, az ellátás nem tűr halasztást, és a szállítással járó idővesztés a beteg egészségi állapotát veszélyezteti.

A rendelet 6. §-ának (1) bekezdése alapján fertőző megbetegedés gyanúja esetén a fogvatartottat el kell különíteni, míg a 4. §-ának (3) bekezdése alapján a fogvatartott egészségügyi ellátása visszautasításával kapcsolatos önrendelkezési joga - a saját és a közösség egészségének védelme érdekében - közegészségügyi, járványügyi érdekből korlátozható. A rendelet 5. §-a szerint, amennyiben a fogvatartott ez utóbbi esetben megtagadja az együttműködést, az orvos köteles a vizsgálatot vagy kezelést elvégezni, míg a fogvatartott a rendelet 9. §-ának (3) bekezdése alapján a BV. orvos döntése ellen panaszt jelenthet be.

A büntetés-végrehajtási jogviszonyban érvényesülő és a fentiekben idézett speciális jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, miszerint a büntetés-végrehajtási intézet nem sértette meg a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket azzal, hogy az egészségügyi szolgálata a felperes rühességnek diagnosztizált és kézfejen jelentkező viszkető apró kiütések tünetét mutató megbetegedése miatt a felperes egészségügyi ellátását ennek megfelelően kezdte meg, és nem sértette meg a vonatkozó jogszabályi előírásokat azzal, hogy külső egészségügyi intézmény járóbeteg-szakrendelésére pusztán június hó 14. napján állította elő. A perbeli esetben nem állt fenn a külső szakvizsgálat korábbi elvégzésének szükségszerűsége, ahogy a sürgős szakorvosi ellátás sem volt indokolt. Az alperes egészségügyi szolgálata a vonatkozó és idézett jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő eljárást tanúsított, amikor a felperest kivizsgálta, a felállított diagnózis alapján a gyógykezelését megkezdte, és csak utóbb, a szakorvosi vizsgálat célszerűségének felmerülte után rendelkezett a felperes külső járóbeteg-szakrendelésen történő vizsgálatáról.

A perben beszerzett és kiegészített orvosszakértői vélemény adatai, az egészségügyi dokumentumok, továbbá **dr. L. A.** és **dr. K. P.** tanúk vallomása alapján a június 8-9-10-ei vizsgálat során felállított rühesség diagnózisa tekintetében a diagnosztikai tévedés tényszerűen nem bizonyított. A tanúk a dyshidrosis tünetei mellett a rühesség típusos tüneteit is tapasztalták, amely diagnózis helyességét a szakértő sem zárta ki, és azt nem cáfolta önmagában az a körülmény sem, hogy a külső bőrgyógyászaton a dyshidrosis diagnózisa került felállításra, amikor a rühesség a célirányos gyógyszeres kezelés eredményeként meggyógyulhatott.

Mivel a felperesnél rühesség, azaz fertőző megbetegedés került diagnosztizálásra, az elkülönítésének elrendelésére és végrehajtására a fentiekben idézett jogszabályi rendelkezésnek megfelelően, szükségszerűen került sor. Az egészségügyi ellátás a felperes jogainak sérelmét nem idézte elő, és ez az alperes oldalán felróható jogellenes magatartásként sem értékelhető, így az ahhoz szükségszerűen kapcsolódó elkülönítés szintén nem alapoz meg kártérítési felelősséget.

A felperes szerint azért nem részesült megfelelő elhelyezésben, mert egyrészt elkülönítése során egy dohányzó személlyel került egy zárkába, másrészt a zárka nem volt megfelelő tisztaságú. Előző hivatkozása azért volt alaptalan, mert okiratokkal - és utóbb a felperesi

képviselő elismerő nyilatkozatával is - igazolást nyert, hogy a felperes az elkülönítés teljes időtartamát egyedül töltötte. Az utóbbi hivatkozást pedig a .... Megyei Főügyészség adott tárgyban folyamatban volt vizsgálat cáfolta, mely azt tartalmazza, hogy megállapította, hogy a helyiség megfelelő tisztaságú volt (B.2019/2011/2. számú ügyészi irat). Emellett az alperes házirendje a fogvatartott kötelességévé teszi a zárka tisztántartását, míg az alperes pusztán az ehhez szükséges eszközök és anyagok meghatározott norma szerinti biztosítására köteles. Az alperes parancsnokának 53/2010. számú intézkedése szerint a zárkákat fertőtlenítő hatású tisztítószerrel kell ellátni, melynek hiánya vagy elfogyta esetén a fogvatartott az erre vonatkozó igényét kérelmi lapon jelezheti. A fegyelmi lap rögzítette, hogy a felperes a fertőtlenítő hatású tisztítószer megkapta, és ilyen iránti kérelmet nem terjesztett elő.

A Bv. tvr. 118. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerint az előzetesen letartóztatott a saját ruházatát viselheti.

A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) 250. §-ának (1) bekezdése alapján az előzetesen letartóztatott az intézetben a saját ruháját viselheti; a (2) bekezdés szerint, ha az előzetesen letartóztatottnak nincs megfelelő saját ruhája, lehetővé kell tenni, hogy azt a letéti pénzből megvásárolja, vagy a csomagküldésre jogosultaktól megkérje; a (3) bekezdés értelmében, ha a saját ruházat az (1)- (2) bekezdések szerinti módon nem biztosítható, az intézet az előzetesen letartóztatottat - segélyként - az évszaknak megfelelő polgári ruházattal látja el, végül az (5) bekezdés alapján az előzetesen letartóztatott az egészségügyi intézménybe való átszállításakor a saját ruházatát viseli.

A felperes civil ruházatának elvonását a fertőzésveszélyes betegség gyanúja tette szükségsszerűvé, és azt az alperes bizonyította, hogy annak magas hőfokú mosására ténylegesen sor került. Az alperes ugyanakkor nem a fentiekben idézett jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően járt el akkor, amikor a civil ruházatától megfosztott felperes részére az elkülönítésének időtartamára nem polgári ruházatot, hanem formaruhát biztosított, és abban szállította őt az egészségügyi intézménybe.

A ruházat szabad megválasztásának a joga a személyiségi jogként élő önrendelkezési jog szerves részét képezi, mely személyiségi jog az előzetesen letartóztatott fogvatartottak esetében a büntetés-végrehajtási jogviszony keretében a fentiekben idézett jogszabályi rendelkezések szerinti módosult, korlátozott tartalommal él. Ennek megfelelően az előzetesen letartóztatottakat megilleti a polgári ruházat viselésének a joga, amit megsértett az alperes azzal, hogy ezt nem biztosította. Adott körben a felperes elfogadó nyilatkozata nem minősíthető a Ptk. 75. §-ának (3) bekezdése szerinti hozzájáruló nyilatkozatként („a személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult”), hiszen a felperes részére a formaruhán kívül más alternatíva nem került felajánlásra, azaz a felperes nem volt döntési pozícióban a hozzájárulás megadása vagy megtagadása tekintetében. A felróhatóság is megállapítható az alperes oldalán, mert a büntetés-végrehajtási intézettől elvárható, hogy a kötelezettségeit rendező jogszabályi rendelkezések ismeretében legyen, továbbá azok teljesítésére felkészüljön, így többek között az előzetes letartóztatottak számára polgári segélyruha-készletet tartson.

A személyiségi jogsértés ténye és az ahhoz kapcsolódó felróhatóság mellett a nem vagyoni kártérítés szükségszerű feltétele az adott jogsértéssel okozati összefüggésben a károsultnál megállapítható és vagyoni kompenzálást igénylő immateriális hátrány ténye. Az immateriális hátrány, mint nem vagyoni kár a károsultnál előállt bármely testi, lelki, pszichikai, emocionális vagy az élethelyzet hátrányos megváltozásában jelentkező hátrány lehet. Az immateriális hátrány ténye és mibenléte pedig a bírói gyakorlat alapján megállapítható tételes bizonyítékok vagy köztudomású tények alapján egyaránt. Az immateriális hátránynak az a minimuma, amely a kompenzálásra alkalmas mértéket eléri, mindig az egyedi tényállás függvénye, általánosságban nem határozható meg.

A felperes oldalán bekövetkezett immateriális hátrányként mindösszesen az állapítható meg, hogy az elkülönítő zárkában - ahol egyedül tartózkodott - formaruhát volt kénytelen viselni, és hogy a külső egészségügyi intézményben is ebben kellett megjelennie.

A nem vagyoni kártérítésnek a kárpótlás szükségszerűségét és összecszerűségét alapvetően meghatározó funkciója a személyi sérelem kompenzálása, az elszenvedett immateriális hátrány hozzávetőleges kiegyensúlyozása pénzbeli szolgáltatás nyújtásával, mely körben a kompenzáció az elszenvedett sérelmeket és a tönkretett életlehetőségeket helyettesítő, kiegyensúlyozó, az elvesztett helyett más nemű előnyt nyújtó funkciókat tölt be. Ennek tükrében a felperesnél feltárható és megállapítható immateriális hátrány a fennállásának igen rövid időtartama, csekély súlya, valamint hátrányos következményi hatások nélkülisége folytán nem éri el azt a mértéket („nem vagyoni kárminimum”), mely a pénzbeli kompenzációt indokolná. A pénzbeli kompenzációt indokoltá tevő mértékű nem vagyoni kár hiánya a felperes kárigényének alaposságát önmagában is kizárta.

A felperes külső egészségügyi intézménynél történt előállítására szükségképpen őrizet mellett került sor, mely körülményből önmagában következett, hogy az érintett személy fogvatartott, ezért a polgári ruházatnak nem volt meghatározó relevanciája. Figyelemmel arra a körülményre is, hogy a felperest utóbb a bíróság jogerős ítéletével hosszabb tartalmú szabadságvesztés letöltésére ítélte, a felperessel szemben az esetlegesen jelen volt külső szemlélőkben kialakult benyomás nem tekinthető alaptalan és vele szemben méltánytalanul kialakult benyomásnak. A felperes az intézeti formaruhát a szabadságvesztésének hosszú időtartama alatt viselni köteles, mely miatt az oldalán sem emocionális, sem pszichés törésnek nem tekinthető, hogy a perrel érintett mindösszesen néhány nap alatt is erre kényszerült.

A büntetés-végrehajtási intézetekben fogvatartottak fegyelmi felelősségéről, és ezzel összefüggésben a jogorvoslatról a 11/1996. (X. 15.) IM rendelet rendelkezik, míg a büntetés-végrehajtás feletti törvényességi felügyeletet más jogszabályok rendezik. A felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy indokolatlanul részesült fegyelmi fenyegetésben, az előzőekben utalt rendes jogorvoslati eljárásra, valamint és esetlegesen a büntetés-végrehajtás feletti törvényességi felügyeleti jogkört gyakorló szervek hatáskörébe tartozó kérdés. Önmagában, többlettényállási elemek hiányában a személyiségi jogi polgári perben eljáró bíróság a fegyelmi határozat jogszerűsége kérdéskörében való állásfoglalásra nem rendelkezik hatáskörrel, a perbeli esetben pedig ilyen többlettényállás nem állt

rendelkezésre. A beszerzett fegyelmi eljárási iratanyagból megállapíthatóan a felperes a személyes meghallgatása során maga is elismerte az eljárás alapjául szolgáló cselekményét. Mindezek miatt ez a kereseti hivatkozása is alaptalan volt.

A fenitek miatt az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltségének megtérítésére. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíját kétszeres összegben állapította meg, mert a relatíve csekély pertárgyérték mellett az 1 év időtartamú perben viszonylag szélesebb körű bizonyítási eljárás került lefolytatásra, több tárgyalás került megtartásra, és az általános szabály szerint megállapítható munkadíjjal a tényleges ügyvédi munkavégzés nem állt volna arányban. A le nem rótt kereseti illetéket és az állam által előlegezett költséget a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemre az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását, vagylagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Változatlanul állította, hogy az elkülönítésére a rossz kórisme miatt került sor, amit az orvosszakértői vélemény is megállapított, tehát a joghátrány orvosi tévedés miatt érte. A 68-as zárkában való elhelyezésére vonatkozó okiratokat manipulálták, amivel szemben állítását - miszerint ő a "**P**" nevű fogvatartottal együtt került elhelyezésre - bizonyítják az I-II-III. emeleti szintes napló bejegyzései, a kamerafelvételek és az egészségügyi számítógépes nyilvántartás. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott házirend nem vonatkozik az elkülönítő zárkára, amit az egészségügyi dolgozónak kell tisztántartania. A formaruha viselése súlyos joghátrányt okozott neki azáltal is, hogy az egészségügyi intézménynél a külső szemlélőkben lenézést váltott ki. Pszichés károsodással élt meg az elkülönítés tényét. Vitatja a saját ruházatának fertőtlenítésére bemutatott okirati bizonyítékokat, amelyekkel összefüggésben további bizonyítást tart szükségesnek: az iratok sorszámának és dátumának összevetését az aznapi és megelőző napi iratok sorszámával. Az alperes kamerái is rögzítették, hogy a ruházata nem jutott el a mosodáig, továbbá a mosatás költségét sem vonták le tőle.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, amelyből az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott következtetésre jutott, aminek indokaival az ítélet tábla is egyetértett, és mindössze a fellebbezésben írtak miatt mutat rá az alábbiakra.

A perben eljáró szakértő szóbeli meghallgatása során nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a felperesnél 2011. június hó 8-10. napjain a rühesség tünetei is fennállhattak, amely nyilatkozatra, továbbá az elsőfokú bíróság által is hivatkozott bizonyítékokra figyelemmel nem igazolt a diagnosztikus tévedés. Ennek hiányában pedig nem lehet sem az

egészségügyi ellátás nem megfelelő, sem pedig az elkülönítés szükségtelen voltáról szó, ami az alperes kártérítési felelősségét megalapozhatná.

A felperes jogi képviselője a per első tárgyalásán maga állította, hogy a felperes egyedül került elhelyezésre a 68-as számú zárkában (13. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalának 4. bekezdése), amely állítását megerősítette a 2012. október hó 30. napján megtartott tárgyaláson is (21. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalának első bekezdése), amely állítások egybevágnak az alperes által becsatolt bizonyítékokkal.

Az elsőfokú eljárás során a 21/A/2. sorszám alatt becsatolt házirendből nem következik a felperes fellebbezésében előadott azon állítás, hogy az elkülönítő zárkát nem a fogvatartottaknak kellene tisztán tartaniuk, amely kérdésnek azon okból nincs is jelentősége, hogy az ügyészség vizsgálata eleve cáfolta a zárka nem megfelelő tisztaságának a tényét.

A felperes a fellebbezésében terjesztett elő több olyan bizonyítási kérelmet is, amelyre a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése értelmében már nem volt lehetősége: a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Ez alól kivétel a kamerafelvételek kikérésének indítványozása, amelyre már a 6.P.21.018/2013/1. sorszám alatt sor került, ám ezzel összefüggésben az alperes nyilatkozta, hogy a kért felvételek már nincsenek meg.

Összességében tehát helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a civil ruházat viselésének hiányát leszámítva jogsértés nem történt az alperes részéről, míg ez utóbbi jogsértéssel összefüggésben nem került bizonyításra oly' súlyú immateriális sérelem, ami annak nem vagyoni kártérítéssel történő kompenzációját tette volna indokolttá.

A fellebbezés által szükségessé tett fenti kiegészítések mellett az ítéletábra az első fokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta annak helyes indokainál fogva a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerint.

A felperes a fellebbezési eljárásban is peresztes lett, ezért az ítéletábra őt kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes költségének megtérítésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint. Az ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a peresztes felperes személyes költségmentessége okán a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli, ahogy az őt képviselő pártfogó ügyvéd díját is a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése alapján (Pp. 87. §-ának (2) bekezdése).

Debrecen, 2013. december hó 2. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr.  
Pribula László sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő